

jojo moyes eu, și totuși 'alta

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT

București
2018

Editor: Litera

Str. C.P. 212, sector 4, București, România

Mai întâi află cine ești, apoi înfrumusețează-te în consecință.

Epictet

Imaginile sunt proprietate intelectuală a autorilor.

Eu și toată viața

Jojo Media

Copyright © 2015 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrascu și fiu

Redactor: Florentina Ned

Corector: Flavia Ana

Copertă: Flori Zahra

Traducere și pregătire: Bogdan Costaru

Serie de cărți a Editurii Litera din cadrul

de Cărți a Editurii Litera.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOYSE, JOJO

Eu și toată viața / Jojo Media;

trad. din limba engleză: Gheorghe Ștefan.

București: Litera, 2015.

ISBN 978-606-33-2028-2

1. Psihologie. 2. Manual (studiu)

621.111

Capitolul 1

Mustața a fost cea care mi-a amintit că nu mai eram în Anglia – un miriapod solid, cenușiu, care ascundea cu hotărâre buza de sus a bărbatului; o mustață Village People, o mustață de cowboy, capătul miniatural al unei măhuri puse pe treabă. Nu poți obține o astfel de mustață acasă. Nu-mi puteam desprinde privirea de la ea.

– Doamnă?

Singura persoană cu o astfel de mustață pe care o văzusem acasă era domnul Naylor, profesorul nostru de matematică, care aduna în ea firimituri de la biscuiții digestivi, iar noi obișnuiam să le numărăm în timpul orei de algebră.

– Doamnă?

– O, scuze.

Fluturând un deget butucănos, bărbatul în uniformă mi-a făcut semn să înaintez. Nu și-a ridicat privirea din ecran. Sudoarea cu care se îmbibase rochia de atâtea așteptare în fața ghișeului se zvânta încet. A ridicat mâna și a fluturat patru degete groase. După câteva secunde, am priceput că în felul acesta îmi cerea pașaportul.

– Numele?

– E scris acolo, am rostit eu.

– Numele dumneavoastră, doamnă.

– Louisa Elizabeth Clark. Am privit peste tejghea. Deși nu folosesc niciodată numele Elizabeth. Fiindcă, după ce m-au botezat așa, mama și-a dat seama că asta ar fi însemnat să fiu Lou Lizzy. Ceea ce

te poate duce cu gândul la „lunatică Lizzy“. Însă tata spune că mi se potrivește destul de bine. Nu că aș fi lunatică. Adică, nu v-ați dori lunatici în țara voastră. Doamne ferește!

Vocea mea nervoasă ricoșa din ecranul despărțitor de plastic.

Bărbatul și-a ridicat pentru prima oară privirea spre mine. Avea umeri solizi și o privire ce te putea face să paralizezi ca de la un pistol cu electroșocuri. Nu mi-a zâmbit. A așteptat până când zâmbetul de pe chipul meu a pălit.

– Scuzați, am rostit eu. Oamenii în uniformă mă fac să mă simt nervoasă. Am privit în spatele meu, prin sala pentru emigrări, către coada șerpuită care se dublase de atâtea ori, încât devenise o impene-trabilă mare de oameni care se foiau. Cred că mă simt puțin cam rău după atâta stat la coadă. Sincer, este cea mai lungă coadă la care am stat vreodată. Începusem să mă întreb dacă n-ar trebui să încep să-mi fac lista pentru Crăciun.

– Puneți mâna pe scanner.

– E întotdeauna așa de mare?

– Scannerul? zise el, încruntându-se.

– Coadă.

Însă funcționarul nu mai asculta. Studia ceva de pe ecranul lui. Mi-am pus degetele pe micul suport. În clipa aceea, telefonul a sunat scurt.

Mama: „Ai aterizat?“

Am dat să-i răspund cu mâna liberă, dar el s-a uitat urât la mine.

– Doamnă, este interzisă folosirea telefoanelor celulare în această zonă.

– E mama. Vrea să știe dacă am ajuns.

Pe furiș, în timp ce lăsam în jos telefonul pentru ca el să nu-l vadă, am încercat să apăs emoticonul cu degetele mari ridicate.

– Motivul călătoriei?

„Ce-i aia?“ a venit răspunsul prompt al mamei. Când învățase să trimită mesaje, se simțise ca o rață pe apă, iar acum putea tasta mai repede decât vorbea. Adică, o făcea cam cu viteza luminii. „Știi că telefonul meu nu afișează simbolurile alea mici. Este un SOS? Louisa, spune-mi că ești bine!“

– Motivul călătoriei, doamnă? Mustața s-a strâmbat din pricina iritării. A adăugat încet: De ce ați venit în Statele Unite?

– Am o slujbă nouă.

– Ce anume?

– Voi lucra pentru o familie din New York. Central Park.

Pentru o fracțiune de secundă, sprâncenele bărbatului s-ar putea să se fi ridicat un milimetru. A verificat adresa de pe formularul completat de mine, pentru a obține o confirmare.

– Ce fel de slujbă?

– E puțin mai complicat. Dar sunt un fel de însoțitoare plătită.

– Însoțitoare plătită?

– Exact. Am lucrat pentru un bărbat. I-am fost însoțitoare, dar, de asemenea, îi dădeam medicamentele, îl scoteam la plimbare și îl hrăneam. Treaba asta nu-i așa de ciudată cum pare și, apropo, omul nu-și putea folosi mâinile. Nu a fost nimic pervers. De fapt, ultima mea slujbă a ajuns să fie mai mult decât atât, fiindcă e greu să nu te apropii de oamenii pe care îi îngrijești, iar Will, bărbatul despre care vorbesc, era extraordinar, și noi... Ei bine, ne-am îndrăgostit. Am simțit prea târziu familiara senzație a lacrimilor umplându-mi ochii. Mi i-am șters repede. Așadar, cred că va fi cam la fel. Mai puțin partea cu îndrăgostitul. Și cu hrănitul.

Ofițerul de la emigrări mă privea fix. Am încercat să zâmbesc.

– De fapt, în mod normal nu plâng când vorbesc despre slujbe. În ciuda numelui, nu sunt lunatică. Doamne ferește! Dar l-am iubit. Iar el m-a iubit pe mine. Și apoi... Ei bine, a decis să-și pună capăt zilelor. Așadar, asta e un fel de încercare de a o lua de la capăt. Lacrimile începuseră să-mi curgă șiroaie, stânjenitor, pe la colțurile ochilor. Nu reușeam să le stăvilesc. Se părea că nu reușeam să opresc nimic. Scuze! Probabil că este din pricina oboselii cauzate de decalajul de fus orar. Pentru mine, încă este ora două noaptea. Plus că nu prea mai vorbesc despre el. Adică, am un nou iubit. Tipul este grozav! E paramedic. Și sexy. Este ca și cum aș fi câștigat la loteria iubitorilor, nu? Un paramedic sexy!

Am căutat un șervețel în geantă. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că bărbatul îmi întindea o cutie cu șervețele. Am luat unul.

– Mulțumesc! Așadar, iubitul meu Nathan – e din Noua Zeelandă – lucrează aici și m-a ajutat să obțin această slujbă, iar eu încă nu știu ce anume presupune, în afară de faptul că trebuie să am grijă de soția deprimată a unui bogătaş. Dar am decis ca, de data asta, să aleg ce ar fi vrut Will pentru mine, fiindcă înainte nu am făcut bine ce-am făcut. Am sfârșit prin a lucra într-un aeroport.

Am încremenit.

– Nu că... ăăă... ar fi rău să lucrezi într-un aeroport. Sunt sigură că postul de la emigrări este o slujbă foarte importantă. *Cu adevărat* importantă. Însă eu am un plan. În fiecare săptămână petrecută aici, voi face ceva nou și voi spune „da”.

– Veți spune „da”?

– Lucrurilor noi. Will zicea mereu că evit experiențele noi. Așa că asta-i planul meu.

Ofițerul mi-a studiat documentele.

– N-ați trecut adresa completă. E nevoie și de codul poștal.

A împins formularul spre mine. Am căutat numărul pe foaia de care o tipărisem și, cu degete tremurătoare, l-am scris pe formular. Am privit spre stânga, unde cei de la coadă deveneau tot mai agitați. O familie de chinezi ajunseser la ghișeu și era interogată de doi oficiali. În protestele femeii, chinezii au fost conduși într-o încăpere laterală. Brusc, m-am simțit foarte singură.

Ofițerul de la emigrări s-a uitat la oamenii care așteptau. Apoi, pe neașteptate, mi-a ștampilat pașaportul.

– Mult noroc, Louisa Clark! a rostit el.

M-am holbat la el.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot!

Am zâmbit.

– O, mulțumesc! Sunteți foarte amabil! Vreau să spun că e foarte ciudat să fii pentru prima dată singur în capătul celălalt al lumii, iar acum, simt că tocmai am cunoscut prima persoană cumsecade, și...

– Trebuie să înaintați, doamnă.

– Desigur. Scuze!

Mi-am adunat lucrurile și mi-am îndepărtat de pe față o șuviță de păr udă de transpirație.

– Și, doamnă...

– Da? am rostit eu întrebându-mă cu ce mai greșisem.

Nu și-a ridicat privirea de la ecranul computerului său.

– Aveți grijă la ce spuneți „da”.

Nathan mă aștepta la Sosiri, după cum promisese. Simțindu-mă ciudat de stânjenită, am cercetat mulțimea, convinsă în sinea mea că nu avea să vină nimeni, dar el era acolo, mâna lui uriașă fluturând pe deasupra forfotei din jurul lui. A ridicat și celălalt braț, un zâmbet i-a răsărit pe chip, apoi și-a croit drum spre mine și m-a ridicat în brațe, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare colosală.

– Lou!

Când l-am văzut, ceva în mine s-a strâns pe neașteptate – ceva legat de Will și de pierderea lui, și de emoția puternică provocată de un zbor de șapte ore cu puțin cam prea multe zgâlțâieli – și am fost bucuroasă că mă ținea strâns, astfel încât am avut răgazul de a-mi veni în fire.

– Bun venit în New York, Shorty! Văd că nu ți-ai pierdut gustul vestimentar.

Mă lăsase jos, mă ținea la distanță de un braț și zâmbea. Mi-am îndreptat rochia stil anii '70, cu imprimeu tigrat. Crezusem că m-ar putea face să arăt ca Jackie Kennedy în perioada Onassis. Dacă Jackie Kennedy și-ar fi vărsat în poală cafeaua servită în avion.

– Mă bucur tare mult să te văd!

Mi-a ridicat valizele de parcă ar fi fost umplute cu pene, deși erau grele ca plumbul.

– Hai să mergem acasă! Priusul este în service, așa că domnul G mi-a împrumutat mașina lui. Traficul e cumplit, dar vei ajunge acolo cu stil.

Mașina domnului Gopnik era de un negru strălucitor și lungă cât un autobuz, iar portierele se închideau cu un zgomot discret, ce sugera un preț de șase cifre. Nathan a băgat valizele în portbagaj, iar eu m-am

instalat cu un suspin pe scaunul pasagerului. Mi-am verificat telefonul, am răspuns la cele patru mesaje de la mama, spunându-i că sunt în mașină și că urma să o sun a doua zi, apoi i-am răspuns lui Sam, care îmi spunea că îi e dor de mine, scriindu-i doar: „Am aterizat. xxx“.

– Ce mai face tipul? a întrebat Nathan, uitându-se la mine.

– Bine, mulțumesc.

Am mai adăugat câteva x-uri, pentru orice eventualitate.

– Nu s-a supărat prea tare că vii aici?

Am ridicat din umeri.

– A fost de părere că ar trebui să vin.

– Cu toții am fost de această părere. Pur și simplu, ți-a trebuit puțin timp ca să-ți găsești calea, atâtă tot.

Am băgat telefonul în geantă, m-am sprijinit de spătarul scaunului și am privit la denumirile nefamiliare presărate de-a lungul autostrăzii: Milo's Tire Shop, Richie's Gym, ambulanțe și camioane U-Haul, case dărăpănate, cu vopseaua scorjită, indicatoare rutiere strâmbe, terenuri de baschet și la șoferii care beau din pahare de plastic supradimensionate. Nathan a pornit radioul și l-am ascultat pe unul pe nume Lorenzo comentând despre un meci de baseball, iar pentru scurtă vreme, m-am simțit ca într-o realitate suspendată.

– Așadar, ai toată ziua de mâine ca să te odihnești. Vrei să faci ceva anume? M-am gândit să te las să dormi, iar apoi să te duc la o gustare. În primul tău weekend aici, trebuie să trăiești din plin experiența bistrourilor din NY.

– Sună grozav.

– Ei se vor întoarce de la country club abia mâine-seară. În ultima săptămână, a fost un mic scandal. Te voi pune la curent după ce dormi puțin.

L-am privit fix.

– Nu vor exista secrete, nu-i așa? Nu va fi...

– Nu sunt ca familia Traynor. Sunt doar o familie obișnuită, disfuncțională, de multimilionari.

– Ea este drăguță?

– E grozavă. Este... dificilă. Dar e grozavă. Și el, la fel.

Cam acestea erau descrierile pe care le puteai obține de la Nathan în privința cuiva. S-a cufundat în tăcere – nu se pricepea niciodată să bârfească –, iar eu m-am lăsat învăluită de aerul condiționat al silențiosului Mercedes GLS și m-am luptat cu valurile de somn care amenințau să pună stăpânire pe mine. M-am gândit la Sam, care, la câteva mii de kilometri distanță, dormea în vagonul de tren. M-am gândit la Treena și la Thom, care dormeau în micul meu apartament din Londra. Apoi, vocea lui Nathan m-a trezit.

– Privește!

M-am uitat cu ochi împăienjeniți de somn și, dincolo de podul Brooklyn, am văzut Manhattanul strălucind ca un milion de cioburi de lumină zimțate, stârnind venerație, imposibil de compact și de frumos, o priveliște atât de cunoscută de la televizor și din filme, încât nu-mi venea să cred că o văd aievea. Năucită, mi-am îndreptat spatele pe scaun în timp ce goneam spre cea mai faimoasă metropolă de pe planetă.

– Priveliștea asta nu îmbătrânește niciodată, nu? E ceva mai mareț decât Stortfold.

Nu cred că mă gândisem la asta până atunci, dar era *noua mea casă*.

– Bună, Ashok. Ce mai faci?

Nathan mi-a tras valizele prin holul placat cu marmură, în vreme ce eu priveam plăcile albe și negre și balustradele din aramă și încercam să nu mă împiedic, pașii răsunându-mi în spațiul cavernos. Semăna cu intrarea într-un hotel somptuos, puțin învechit: lift din aramă lucioasă, dușumea mochetată cu roșu și auriu, recepția puțin mai întunecată decât ar fi fost plăcut. Mirosea a ceară de albine, a pantofi lustruiți și a bani.

– Fac bine, omule. Cine-i duduia?

– Ea e Louisa. Va lucra pentru doamna G.

Portarul în uniformă ieși din spatele biroului său și întinse mâna spre mine. Avea un zâmbet larg și ochi care păreau că văzuseră totul.

– Mă bucur să te cunosc, Ashok.

– O englezoaică! Am un văr în Londra. În Croy-down. Cunoști Croy-downul? Ești de pe-acolo? E un tip mare, înțelegi ce zic?

– Nu prea cunosc Croydonul, am spus eu. Iar când s-a schimbat la față: Dar o să mă uit după el data viitoare când trec pe-acolo.

– Louisa, bun venit la Lavery! Dacă dorești ceva sau vrei să afli ceva, dă-mi de veste. Sunt aici non-stop.

– Nu glumește, zise Nathan. Uneori, cred că doarme sub biroul ăla.

Apoi, arată spre liftul de serviciu, cu ușile de un gri tern, amplasat în fundul holului.

– Am trei copii sub cinci ani, spuse Ashok. Credeți-mă, statul aici mă ajută să rămân zdravăn la cap. N-aș putea zice același lucru despre nevastă-mea, adăugă el rânjind. Serios, domnișoară Louisa! Poți să apelezi la mine pentru orice.

– De pildă, droguri, prostituate și adresele caselor rău famate? am șoptit eu după ce ușile liftului s-au închis în fața noastră.

– Nu. Bilete la teatru, mese la restaurante și cele mai bune curățătorii chimice, a spus Nathan. Ne aflăm pe Fifth Avenue. Doamne! Ce făceai la Londra?

Locuința familiei Gopnik avea șase sute de metri pătrați și se afla la etajul al treilea al unei clădiri gotice, din cărămidă roșie, un duplex cum rar se găsea în acea zonă a New Yorkului și o dovadă a averii de care dispuseseră generații întregi ale familiei Gopnik. Nathan mi-a spus că Lavery era o copie la scară redusă a faimoasei clădiri Dakota și unul dintre cele mai vechi blocuri de apartamente din Upper East Side. Nimeni nu putea vinde sau cumpăra o locuință de-acolo fără aprobarea unui consiliu al locatarilor, care erau foarte refractari la schimbări. În vreme ce strălucitoarele ansambluri rezidențiale de dincolo de parc adăposteau bogătași noi – oligarhi ruși, staruri pop, magnați chinezi ai oțelului și miliardari din domeniul tehnologic – și erau dotate cu restaurante, săli de sport, locuri pentru supravegherea copiilor și piscine infinite, rezidenților de la Lavery le plăceau lucrurile de modă veche.

Apartamentele erau moștenite din generație în generație, iar ocupanții noi învățau să tolereze sistemul de canalizare din anii '30,

dădeau lupte lungi și complicate pentru a obține permisiunea în caz că voiau să facă mai mult decât să schimbe comutatorul de lumină și priveau politicoși în altă parte în timp ce New Yorkul se schimba în jurul lor, așa cum ar face cineva pentru a ignora un cerșetor cu un carton în mână.

Abia am surprins cu privirea însăși grandoarea duplexului, cu dușumelele sale parchetate, cu tavane înalte și draperii din damasc până în podea, în vreme ce ne îndreptam spre camerele personalului, aflate la capătul îndepărtat al celui de-al doilea nivel, la care se ajungea străbătând un coridor lung și îngust, ce pornea din bucătărie – o anomalie moștenită din timpurile de demult. Clădirile mai noi sau renovate nu aveau camere pentru personal, menajerele și dădacele trebuind să ia în zori un tren din Queens sau din New Jersey și să se întoarcă acasă după lăsarea întinericului. Însă familia Gopnik deținuse acele cămăruțe încă de când se construise clădirea. Nu puteau fi mărite sau vândute, însă, prin contract, țineau de apartamentul principal și erau dorite ca spații pentru depozitare. Nu era greu să-ți dai seama de ce, în mod firesc, puteau fi considerate debarale.

– Aici!

Nathan a deschis o ușă și mi-a băgat valizele înăuntru. Camera mea măsura aproximativ trei metri jumate pe trei metri jumate. În ea se aflau un pat dublu, un televizor, un scrin și un șifonier. Într-un colț, era un mic fotoliu cu tapițerie bej, șezutul său deformat amintind de foștii săi ocupanți. O fereastră părea să dea spre sud. Sau spre nord. Sau est. Era greu de spus, pentru că se afla la vreo doi metri de un zid de cărămidă ce reprezenta spatele unei clădiri atât de înalte, încât n-am reușit să văd cerul decât după ce mi-am lipit fața de geam și am dat capul pe spate.

O bucătărie comună se afla în apropiere, pe coridor, urmând s-o împart cu Nathan și cu menajera, a cărei cameră era vizavi.

Pe pat era un teanc îngrijit format din cinci tricouri polo de un verde-închis și ceea ce păreau a fi niște pantaloni negri, care aveau luciul ieftin al plasticului.

– Nu ți-au zis de uniformă?

Am luat unul dintre tricouri.

– Sunt doar un tricou și niște pantaloni. Familia Gopnik crede că uniforma simplifică lucrurile. Toată lumea știe unde-i e locul.

– Dacă vrei să arăți ca un jucător de golf profesionist.

M-am uitat în baia micuță, pardosită cu marmură maronie încrustată cu calcar, în care se intra din dormitor. Înăuntru se aflau un vas de toaletă, o chiuvetă mică, ce părea că datează din anii '40, și un duș. Alături, erau un săpun învelit în hârtie și un spray contra gândacilor.

– După standardele din Manhattan, e chiar foarte generoasă, a precizat Nathan. Știu că pare cam neîngrijită, dar doamna G zice că o putem zugrăvi. Luăm două veioze, facem o vizită rapidă la Crate and Barrel¹ și va...

– Îmi place mult, am rostit eu. M-am răsucit spre el, vocea începând brusc să-mi tremure. Sunt în New York, Nathan! Chiar sunt aici!

M-a strâns de un umăr.

– Da. Chiar ești aici.

Am izbutit să stau trează doar cât să despachetez, să mănânc împreună cu Nathan ceva luat la pachet, să parcurg câteva dintre cele opt sute cincizeci și nouă de canale pe care le prindea micul meu televizor, majoritatea părând a prezenta non-stop fotbal american, reclame la medicamente contra bolilor digestive sau seriale polițiste ieftine, de care nu auzisem, iar apoi, am adormit. M-am trezit tresărind, la 4.45 a.m. Preț de câteva minute, am fost năucită de sunetul îndepărtat al unei sirene necunoscute și de zgomotul scheunat al unui camion ce dădea în marșarier, apoi am aprins lumina, mi-am amintit unde mă aflam și m-am simțit străbătută de un fior de entuziasm.

Mi-am scos laptopul din geantă și am tastat un mesaj pe chat către Sam.

„Unde ești? xxx“

Am așteptat, dar n-am primit nici un răspuns. Îmi spusese că revenise la lucru și că era prea buimac din pricina diferenței de fus orar. Am pus jos laptopul și am încercat să adorm din nou (Treena zicea că, atunci când nu dorm, arăt ca un cal trist). Însă zgomotele nefamiliare

¹ Magazin de mobilă, decorațiuni interioare, ustensile și veselă de bucătărie etc. (n.tr.)

ale orașului erau precum chemarea unei sirene, iar la ora șase, m-am dat jos din pat și am făcut un duș, încercând să ignor rugina din apa improșcată de capul dușului. M-am îmbrăcat (cu un sarafan din denim cu bretele și o bluză *vintage*, turcoaz, cu mâneci scurte, pe care era imprimată imaginea Statuii Libertății) și m-am dus să caut cafea.

Am pornit pe coridor încercând să-mi amintesc unde se află bucătăria personalului, pe care Nathan mi-o arătase cu o seară în urmă. Am deschis o ușă, iar o femeie s-a întors și s-a uitat la mine. Era de vârstă mijlocie, îndesată, iar părul negru îi era coafat în bucle îngrijite, ca al unei vedete de film din anii '30. Ochii ei erau frumoși și negri, însă colțurile gurii îi erau coborâte ca într-o permanentă dezaprobare.

– Ăăă... bună dimineața!

A continuat să mă privească fix.

– Eu... eu sunt Louisa. Noua fată. Asistenta doamnei Gopnik.

– Ea nu este doamna Gopnik.

Femeia a lăsat acea afirmație suspendată în aer.

– Dumneata trebuie să fii... Mi-am stors creierul amorțit de diferența de fus orar, dar n-am reușit să-mi amintesc numele. „Of, haide odată!“ am încercat eu să mă mobilizez. Îmi pare tare rău! În dimineața asta, am creierul pilaf. Din cauza diferenței de fus orar.

– Numele meu este Ilaria.

– Ilaria. Desigur! Scuze!

Am întins mâna spre ea. Nu mi-a strâns-o.

– Știu cine ești.

– Ăăă... Îmi poți arăta unde își ține Nathan laptele? Voiam să-mi iau o cafea.

– Nathan nu bea lapte.

– Serios? Obişnuia să bea.

– Crezi că te mint?

– Nu. Nu asta am su...

A făcut un pas spre stânga și a arătat spre un dulap de pe perete, de două ori mai mic decât celelalte și cam dificil de ajuns la el.

– Asta-i al tău. Apoi, a deschis ușa frigiderului pentru a-și băga suc, iar eu am remarcat sticla de doi litri plină cu lapte de pe raftul